

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. prosince 2016 odvolání obžalovaného I. ■■■■■ T. ■■■■■, nar. ■■■■■ podané proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 25. 10. 2016, č. j. 2 T 155/2016-312, a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Okresního soudu Praha – západ byl obžalovaný uznán vinným zločinem pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustil způsobem ve výroku napadeného rozsudku konkretizovaným. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Současně mu bylo podle § 99 odst. 2, písm. a) tr. zákoníku uloženo ochranné opatření, spočívající v ochranném léčení psychiatrickém ambulantní formou.

Obžalovaný podal v zákonné lhůtě proti rozsudku odvolání, které směřoval do všech výroků napadeného rozsudku. Je přesvědčen, že okresní soud nerespektoval zásadu „in dubio pro reo“, když nesprávně zhodnotil provedené důkazy. Jediným usvědčujícím důkazem v dané věci je výpověď poškozené N. ■■■■■ H. ■■■■■. Obžalovanému není jasné, z jakého důvodu první soud upřednostnil výpověď poškozené, která je osobou krajně nedůvěryhodnou, ve svém útlém věku utíká z domova, ze školy, požívá alkoholické nápoje a omamné látky, je umístěna t.č. v diagnostickém ústavu. Poukazuje na to, že SMS a facebooková komunikace mezi obžalovaným a poškozenou nemůže být brána vůbec v potaz, když z výpovědi poškozené plyne, že k jejímu telefonu měly přístup jiné osoby, které mohly chtít obžalovanému uškodit. Navíc svědkyně mohla být pod vlivem alkoholu nebo drog, když komunikovala s obžalovaným, svědek O. ■■■■■ dokonce uvedl, že N. ■■■■■ prohlašovala, že měla pohlavní styk s více lidmi. Matka poškozené uvedla, že její dcera lže a připustila, že mohla obžalovanému lhát, i pokud jde o svůj věk. Skutečnost, že si poškozená vymýšlí a mění svá tvrzení, potvrdila i svědkyně O. ■■■■■. Další skutečnost, která narušuje důvěryhodnost poškozené je její nelogické tvrzení, že měli s obžalovaným pohlavní styk jen jednou. Pokud totiž skutečně došlo k pohlavnímu styku s obžalovaným a poškozená za ním pravidelně utíkala, je velice nepravděpodobné, že by zůstalo u jediného pohlavního styku. Pravděpodobnější se odvolateli jeví varianta, že u soudu již svědkyně nemohla couvnout a přiznat, že k žádnému pohlavnímu styku nedošlo a celá historika je pouze smyšlená. Není vyloučeno ani to, že poškozená šířila, že měla pohlavní styk s více lidmi a následně si vybrala jako nejsnazší oběť obžalovaného, jehož mentální úroveň není nijak vysoká s ohledem na jeho zdravotní postižení. Navíc bylo dle odvolatele prokázáno, že obžalovaný neměl v době, kdy se s N. ■■■■■ seznámil (podzim 2015) žádné povědomí a jejím skutečném věku, tudíž by zde ani nebyla dána subjektivní stránka jeho jednání. Seznámila je kamarádka, které je 17 let,

scházeli se v partě lidí ve věkovém rozmezí 14 -18 let. Obžalovaný se neptal poškozené, kam chodí do školy, o věku spolu nekomunikovali a na facebooku také neměla věk uveden. Navíc facebook umožňuje registraci až od 15 let. Před školou, kam poškozená chodila se začali s obžalovaným scházet až po nějaké době, kdy již věděl kolik je jí let. Obžalovaný nesouhlasí se závěrem prvního soudu, že je jeho výpověď vnitřně rozporná a není mu známo, jak k tomuto první soud dospěl. Odvolatel dále poukazuje na své zdravotní postižení, které ho činí osobou se sníženou přičetností, která by s největší pravděpodobností před soudem ani nebyla schopná vymýšlet. Pro věrohodnost výpovědi obžalovaného svědčí i jeho občanská a trestní bezúhonnost. Domáhá se proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám obžalovaného zprostil obžaloby.

Z podnětu podaného odvolání krajský soud jako soud odvolací přezkoumal v rozsahu § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytykánych vad, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. K věci zaujal následující stanovisko:

Okresní soud provedl dokazování v rozsahu předpokládaném § 2 odst. 5 trestního řádu, ostatně v tomto směru ničeho nenamítal ani odvolatel. Dokazování tak bylo i dle odvolacího soudu úplné. Soudu prvního stupně však nelze vytýkat ani chybný postup při hodnocení důkazů, neboť postupoval důsledně dle § 2 odst. 6 trestního řádu, důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněné závěry. Dostatečně se přitom vypořádal se všemi důkazy, tedy jak s důkazy usvědčujícími, tak s důkazy svědčícími ve prospěch obžalovaného, a jeho úvahám, kterými se přitom řídil a které jsou podrobně vysvětleny v odůvodnění napadeného rozsudku, nelze vytknout žádné nelogičnosti či nesprávnosti. Za vadný tak nelze považovat jeho závěr o věrohodnosti výpovědi poškozené, když se přitom vypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou pro rozhodnutí významné. Prvý soud opakovaně v napadeném rozsudku konstatuje, že si je vědom problematické osobnosti poškozené (včetně sklonů k lhavosti vůči matce, útěků z domova a školy, požívání alkoholu atd.), nicméně tato sama o sobě nemůže být důvodem k odmítnutí její výpovědi jako lživé a účelové. Ani odvolací soud neshledal na straně poškozené jediný motiv, který by jí snad mohl vést k tomu, aby obžalovaného křivě obvinila, což soud druhého stupně považuje za zcela zásadní moment v dané věci. Prvý soud správně poukazuje na pozitivní citový vztah poškozené k obžalovanému, která se k němu opakovaně uchýlovala při svých útěcích, dokonce i po zahájení trestního stíhání. Výpověď poškozené ohledně pohlavního styku poškozené s obžalovaným je pak (být zprostředkovaně) podporována výpovědí její matky, kterou i odvolací soud považuje za věrohodnou, když z jejího vystoupení před soudem je zjevné, že svědkyně své dceři nikterak nestrání, je vůči ní (na matku) až překvapivě objektivní a kritická. O tom, že poškozená v rozhovoru naznačovala, že měla pohlavní styk s obžalovaným, hovoří i svědkyně C. Již jen těmito důkazy měl první soud právem pohlavní styk mezi poškozenou a obžalovaným za prokázaný a obhajobu obžalovaného za vyvrácenou. Ve světle provedených důkazů se obhajoba obžalovaného jeví i odvolacímu soudu jako účelová, evidentně vedená snahou zbavit se trestní odpovědnosti. V tomto směru soud prvního stupně právem poukazuje na tvrzení obžalovaného, která jsou v rozporu s ostatními provedenými důkazy: obžalovaný nejprve popíral, že by věděl, kam poškozená chodí do školy, postupně však připustil, že se před školou i sešli (ale údajně až poté, kdy se dozvěděl o věku poškozené); popřel v rozporu s výpovědí poškozené, ale zejména její matky a svědka S. C., že by v době pohlavního styku (prosinec 2015) věděl, kolik je poškozené let. Prvému soudu nelze vytknout, pokud za dané důkazní situace, vyhodnotil výpověď obžalovaného jako účelovou, vedenou snahou vyhnout se trestní odpovědnosti. Jen

pro úplnost je třeba poukázat i na to, že obžalovaný v přípravném řízení využil svého práva a k věci nevyprávěl. Byť odvolací soud žádným způsobem využití práva nevyprávěl nekritizuje, je třeba si uvědomit, že může následně ovlivnit hodnocení věrohodnosti výpovědi obžalovaného u hlavního líčení. Jinak nepochybně působí konzistentní výpověď obžalovaného z přípravného řízení a z hlavního líčení, odlišně pak výpověď, která byla učiněna až po podání obžaloby, kdy měl obžalovaný možnost seznámit se s důkazní situací v dané věci. Jakkoli obžalovaný se skutkovými závěry prvního soudu nesouhlasí, je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je vždy výsadním právem nalézacího soudu, neboť ten důkazy provádí, a není-li v jeho postupu shledáno vad (jako v tomto případě), pak nelze jeho závěry odmítat jen proto, že tytéž důkazy lze dle obžalovaného hodnotit s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. Odvolací soud pak akceptoval výsledky hodnocení důkazů provedeného soudem prvního stupně, i pokud jde o závěr o povědomí obžalovaného o skutečném věku poškozené, když minimálně dva svědci potvrdili, že o skutečném věku poškozené obžalovaného osobně informovali ještě před prosincem 2015 (matka poškozené a S██████ C██████), Za této situace je zcela irelevantní, zda poškozená o svém věku jiným osobám uváděla nepravdivé informace (svědkyni C██████) či zda obžalovaný četl informaci o jejím věku na facebookovém profilu obžalované.

Správně zjištěný skutkový stav byl prvním soudem i příslušně právně kvalifikován, kdy v tomto směru lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění rozsudku soudem prvního stupně.

Vadou netrpí ani výrok o trestu. První soud v maximální možné míře zohlednil veškeré polehčující okolnosti na straně obžalovaného – dosavadní občanskou i trestní bezúhonnost, jakož i skutečnost, že trestný čin spáchal ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky (viz. závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který u obžalovaného shledal ██████████ a ██████████). I odvolací soud je přesvědčen, že v daném případě bude účelu trestu dosaženo ryze výchovným trestem odnětí svobody vyměřeným na samé spodní hranici zákonné trestní sazby (která činí 1 až 8 let), jehož výkon bude podmíněně odložen na nejkratší možnou zkušební dobu. Trest uložený obžalovanému prvním soudem tak rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný.

Vadou netrpí ani výrok o uložení ochranné léčby psychiatrické v ambulantní formě, když tento má plnou oporu v závěrech znalce z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie. Znalec považuje pobyt obžalovaného na svobodě bez léčby za potenciálně nebezpečný a obžalovaný projevil ochotu se léčbě podrobit, přičemž dostatečná aktivita obžalovaného v léčbě je podmínkou její úspěšnosti. Postižení obžalovaného je dle znalce do jisté míry psychoterapeuticky ovlivnitelné, když i u takto postiženého člověka lze vytvořit takové mechanismy, které by zlepšily jeho sebekontrolu a zvýšily šanci, že nebude opakovat podobné jednání, pro něž nyní stojí před soudem.

Odvolání obžalovaného tak nebylo shledáno důvodným a proto bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl

v prvním stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno.

V Praze dne 22. prosince 2016

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost :
Nádherná

